

Cântarea mea...

Pavalachepaul

(Adaptare după sonetul 65 de William Shakespeare)

Nici bronzul, nici granitul, nici apele mărețe
Nu va putea să-'nfrunte, al morții ochi deschis.
Ea, care-i mai fragilă ca floarea de cais
Cum va putea să scape-n sublima-i frumusețe?

O, gânduri – frumusețea, curând se prăbușește-
Cad munții cei cuternici, cu fruntea-i în ruină.
Cad oamenii puternici, ce fi-vor doar rugină.
Ne revoltăm... tristețea... oare, cine-o stârpește?

Da, n-o s-o poată nimeni ci, doar cântarea mea.
Ea, peste vremi se-'naltă – se-'naltă tot mai sus.
Și va rămâne-n versuri o strălucită stea:

O strălucită zare, cu fața spre apus-
O mândră Românie, ce o schimbare vrea.
Dar și a mea cântare, în care-am fost și nu-s.